

keeringen bestaat — reeds in 1903, toen de bekende Staatscommissie werd ingesteld, achtte men een herziening *urgent*, terwijl op dit oogenblik nog niets in die richting is tot stand gekomen —, behoort vooral op het volgende de aandacht te vallen. Het Rijk geniet in zijn *invoerrechten*, *accijnzen* en zooveel andere middelen, waarvan de opbrengst afhankelijk is van den prijs van goederen en leveranties, een natuurlijk profijt van de waardevermindering van het geld, als compensatie van de hogere uitgaven waartoe die waardevermindering haar noopt. Voor de gemeente ontbreekt grootendeels dit gunstige element. Het belastbaar inkomen is ook voor haar — evenals voor het Rijk — gestegen. Maar overigens ondervindt zij van de gewijzigde verhoudingen slechts de nadeelen. Bij het vele, dat reeds lang tot herziening van de uitkeeringen maant, is dit een nieuwe zeer klemmende beweegreden. Eene, die te meer in het oog springt, wanneer men bedenkt dat het immers juist het gemis der eertijds door de gemeenten geheven *accijnzen* is, dat steeds als voornaamste rechtsgrond voor de uitkeeringen is beschouwd.

Overigens behoort in dit verband ook niet vergeten te worden, dat deze nieuwe Rijksuitgaven, in zoover ze beoogen een eind te maken aan den onhoudbaren druk die thans in sommige gemeenten bestaat, in economischen zin geen nieuwen last op de natie leggen, maar slechts beteekenen een gelijkmatiger verdeling van den druk over de verschillende gemeenten des lands.

Hoewel de bedoeling is, dat de noodmaatregel slechts korten tijd zal behoeven te werken, omdat inmiddels de wet van 1897 zal zijn herzien, wordt toch zekerheidshalve en ook uit een oogpunt van wettelijke elegantie in het amendement gesproken van „1921 en volgende jaren”.

Ten overvloede zij nog opgemerkt, dat beide amendementen één geheel vormen, in zoover de noodzakelijke normalisatie van de plaatselijke inkomstenbelasting, door het eerste amendement beoogd, thans in tal van gemeenten niet mogelijk is zonder de compensatie van het tweede amendement.

Om die reden is dan ook de nieuwvoorgestelde § 5, als in onverbreekelijk verband staande met de in geding zijnde materie, in dit ontwerp op haar plaats.

(25. 3.)

AMENDEMENTEN VAN DE HEEREN J. TER LAAN
EN VAN DEN TEMPEL.

Ingezonden 20 October 1920.

Ondergeteekenden hebben de eer de volgende amendementen voor te stellen:

I.

Artikel 3. In artikel 240 op te nemen: letter *b*.
Eene grondbelasting op de gebouwde eigendommen.

Bij aanneming van dit amendement wordt voor het voorgestelde onder letters *b*, *c*, *d*, enz. gelezen *c*, *d*, *e*, enz.

II.

In artikel 240 te doen vervallen letter *m*:

Debietrechten op wijn, bier, gevogelte, wild en, voor zooveel daarvan geen rijksaccijns of rijksdebietrecht wordt geheven. andere genotmiddelen.

III.

Artikel 5. Na artikel 242a op te nemen een nieuw art. 242b, luidende:

„Op de gebouwde eigendommen en daarbij behoorende erven kan naar mate van hunne huur- of verkoopwaarde, tot een voor alle perceelen gelijk heffingspercentage, eene grondbelasting worden geheven.

In zoodanig geval worden geene opcenten op de hoofdsom der rijksgrondbelasting voor deze eigendommen geheven.

Vrijstelling van de in het eerste lid bedoelde belasting wordt uitsluitend verleend ten behoeve van de eigendommen, waarvoor, overeenkomstig art. 25 der wet van 26 Mei 1870 (*Staatsblad* n°. 82), geen belastbare opbrengst in de kadastrale leggers wordt opgenomen, zoomede voor stichting van gebouwen, dienende tot landbouw, tuinbouw, veehouderij en soortgelijke middelen van nijverheid om den ontgonnen of drooggemaakten grond zelven vruchten te doen afwerpen, zulks op den voet als bepaald is bij de artt. 26 en 27 der wet op de grondbelasting.

Zij wordt tot geen hooger totaal bedrag geheven dan een en een-vierdemaal de som welke verkregen zou zijn, indien de opcenten op de gebouwde eigendommen, bedoeld in het vorig artikel, tot hun maximum waren opgevoerd.”

De letters *b*, *c*, *d* en *e* worden respectievelijk *c*, *d*, *e* en *f*.

IV.

In artikel 242e te doen vervallen de woorden:
anders dan in winkels, kantoren en stations.

Voor gemiddeld tien arbeiders worde gelezen:
gemiddeld vijf arbeiders.

V.

Artikel 6. In artikel 243d vervalle het vierde lid, luidende:

Het bedrag in dit artikel bedoeld mag voor geen inkomen meer bedragen dan f 800, vermeerderd met het bedrag, waarmede dat inkomen bij toepassing van artikel 38 der Wet op de Inkomstenbelasting 1814 zou worden verminderd.

Indien dit amendement niet mocht worden aangenomen, worde voor f 800 gelezen f 1000.

VI.

Artikel 17, § III. In den eersten zin van het laatste lid worde voor 265e ingevoegd 243c.

J. TER LAAN.

J. VAN DEN TEMPEL.

Toelichting.

Amendement I en III. Het komt ondergeteekenden gewenscht voor de mogelijkheid tot het heffen van eene eigen gemeentelijke grondbelasting te openen. De belastbare opbrengst is op verre na niet in overeenstemming met de werkelijke huur- of verkoopwaarde. Komt het aanhangige wetsontwerp op de grondbelasting niet spoedig tot stand, dan zullen de gemeentebesturen, bij aanneming van deze amendementen, deze belasting naar meer juisten grondslag kunnen heffen.

Amendement II. Invoering van debietrechten achten de ondergeteekenden niet wenschelijk. Eene dergelijke belasting zal niet alleen eene uitgebreide controle vorderen en bijgevolg hoge perceptiekosten vergen, maar bovendien eene bron van fraude vormen.

Amendement IV. Er bestaat naar het oordeel van ondergeteekenden geen aanleiding winkels, kantoren en stations van de voorgedragen belasting op het bedrijf uit te sluiten. Juist het karakter van bedrijfsbelasting brengt mee ook deze inrichtingen in de belasting te betrekken.

Waar het aantal arbeiders, dat gemiddeld werkzaam is, niet als een juiste maatstaf voor de beteekenis van een bedrijf kan dienen, wordt voorgesteld het aantal arbeiders terug te brengen van 10 op 5.

Amendement V. Naar het oordeel van ondergeteekenden behooren de gemeentebesturen vrijheid te hebben zelf het bedrag voor noodzakelijk levensonderhoud vast te stellen. Het goedkeuringsrecht kan tegen misbruik waken.

Mocht evenwel dit voorstel niet worden aangenomen, dan achten ondergeteekenden het noodzakelijk dat het bedrag van f 800 worde opgevoerd tot f 1000. Bij aanneming van dit voorstel dient het tarief van artikel 37 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 in overeenkomstigen zin te worden gewijzigd.

Amendement VI. Opname van artikel 243c, in artikel 17, § III, beteekent dat de gemeentebesturen bij de berekening van het zuiver inkomen niet gebonden zijn aan de bepalingen der Wet op de Inkomstenbelasting 1914.

(25. 4.)

AMENDEMENT VAN DEN HEER REIJMER.

Ingezonden 20 October 1920.

Ondergeteekende heeft de eer het volgende amendement voor te stellen:

Artikel 245b wordt gelezen als volgt:

In de belasting, vermeld in art. 240e, wordt door de in art. 244a, sub 2, genoemde personen ten volle bijgedragen en door de in art. 244a, sub 3 en 4, genoemde personen bijgedragen voor een derde van den aanslag over een vol jaar.

Toelichting.

De bedoeling van het amendement is de bestaande wetgeving, wat betreft de belasting van bedrijfsforensen in de woongemeente, onveranderd te handhaven.

REIJMER.